സ്വാതിതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ ഹിന്ദുസ്താനി ഗീതങ്ങൾ

ഡാ.എൻ. ഇ.വിശ്വനാഥ അയ്യർ

സംസ്ക്കാര കേദാരമായ കേരളത്തിൻെറ രാജധാനിക്ക് അനാഹാർയ്യ ശോഭ അരുളുന്ന ഈ മഹാസ്ഥാപനം നാദബ്രഹ്മത്തിൻെറ ഉപാസനാ പീഠമാണ്. കലകളിൽ വച്ചു ഏററവും ഹൃദയഹാരിയായ സംഗീതകല അതിൻെറ യഥാർത്ഥശാസ്ത്രീയ നിഷ്കർഷയോടുകൂടി അഭ്യസിക്കുകയും, അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കലോപാസകരുടെ ചേതന തീർത്ഥഭൂമിയായിക്കൂടി ഈ മഹാവിദ്യാലയത്തെ കരുതുന്നതിൽ തെററില്ല. കഴിഞ്ഞ മൂന്നു ദശാബ്ദങ്ങളായി അനുസ്യൂതം നടത്തിവരുന്ന സംഗീതാ രാധനയുടെ ഒരു സോപാനശിലയാണ് ഇന്നത്തെ രജതജൂബിലി മഹോത്സവം. ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾ നിരന്തരം പ്രയത്നിച്ചു് സാഫല്യം നേടിയതിൻെറ പ്രതീകമാണ് ഈ ആഘോഷപരിപാടി എന്നുകൂടി ഓർക്കേ തു ് . ഈ അവസരത്തിൽ ആദ്യമായി ഞാൻ ഈ മഹാസ്ഥാപനത്തിലെ മുത്തയ്യാ ഭാഗവതർ മുതൽക്കുള്ള ഗുരുനാഥൻമാരോടും, വിദ്യാർത്ഥികളോടും കലാപ്രേമികൾക്കുള്ള അദരാഞ്ജലി വിനയ പൂർവ്വം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. സ്വാതിതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ പവിത്രനാമധേയത്തിൽ സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ള ഈ സംഗീത കലാലയം ത്യാഗബ്രഹ്മാദികളായ മററു വാഗ്ഗേയകാരന്മാരുടേയും കൃതികൾ അദ്ധ്യായം ചെയ്തും പ്രചരിപ്പിച്ചും വരുന്നു ് . എങ്കിലും സ്വാതിതിരുനാൾ കൃതികൾക്കാണ് മുൻതൂക്കം. അതിനാൽ തിരുമനസ്സിലെ സരസവും, ഭക്തിപൂരുതവും ആയ ഗീതങ്ങളിലെ സാഹിത്യാംശവും ഗീതാംശവും ഈ മഹാസ്ഥാപനത്തിലെ ശിഷ്യപ്രശിഷ്യരിൽക്കൂടി കേരളമൊട്ടാകെയും, മററുള്ള പ്രവശ്യകളിൽ പലയിടത്തും പ്രചരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഇതരഭാഷാകൃതിതൾക്ക്, വിശിഷ്യ ഹിന്ദുസ്താനി കൃതികൾക്ക് വേ പ്രചാരം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ചില ഹിന്ദുസ്താനി കൃതികൾ കർണ്ണാടക മട്ടിൽ ആലപിച്ചു വരുന്ന കാര്യം വിസ്മരിച്ചുകൊ ല്ല ഞാൻ ഇതു പറയുന്നത്. അവിടുത്തെ ഹിന്ദുസ്താനി കൃതികൾ തനി ഹിന്ദുസ്താനി സംഗീതമട്ടിൽ ആലപിച്ചു കേൾക്കുമ്പോൾ ഉത്തരേന്ത്യൻ സംഗീതത്തിൻെറ മാധുര്യം ഒന്നുവേറെ അനുഭവപ്പെടുന്നു ് . അങ്ങനെ പഠിക്കുവാനും, പഠിപ്പിക്കുവാനും ഉള്ള വ്യവസ്ഥ ഈ മഹാവിദ്യാലയത്തിൽ അടുത്ത ഭാവിയിൽ ഉ ായിക്കാണട്ടെ എന്നു ആശംസിക്കുന്നു..

നാദപ്രധാനമായ ഗീതത്തിൽ സാഹിത്യാംശത്തിനുള്ള സ്ഥാനം സ്പഷ്ടമാണ്. ശുദ്ധസംഗീത ത്തിലെ അഗാധതയിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്നു കഴിഞ്ഞാൽ നിഷാദം മുതൽ ധൈവതം വരെയുള്ള സപ്ത സ്വരങ്ങളുടെ ഇന്ദ്രജാലങ്ങളാണ്. ഗണിതശാത്രത്തിൻെറ ശാസ്ത്രീയതലത്തിർ വെറും സംഖ്യകളും ചിഹ്നങ്ങളും മാത്രം ആണല്ലോ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നത്.

അതുപോലെയാണ് സംഗീതവും സാഹിത്യാംശത്തിലെ പദങ്ങൾ ആ മധുരസായനത്തിലെ മുന്തിരിങ്ങയോ, കൽക്കേ ാ പോലെ മാത്രമനുഭവപ്പെടുന്നു. പക്ഷെ സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികളും , സംഗീത പ്രേമികളുമായ ശ്രോതാക്കളും, സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള സംഗീതാസ്വാദകരും, സാഹിത്യാംശ ത്തിനു് പ്രത്യേകസ്ഥാനം കൽപ്പിക്കുന്നു ് . സാഹിത്യാംശം സംഗീതത്തെ ഹൃദയത്തിൽ ഒന്നുകൂടി അലിയിച്ചു ചേർക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. തമിഴ് നാട്ടിൽ തമിഴ് പാട്ടുകളും, കേരളത്തിൽ സംസാര ഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മലയാള ഗാനങ്ങൾക്കും കിട്ടിയിട്ടുള്ള പ്രചുരപ്രചാരം ഇതു തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യസംഗീതങ്ങളുടെ സമഞ്ജസ സമ്മേളനത്തിൽ സന്ദർഭമനുസരിച്ച് സാഹിത്യാംശവും, സംഗീതാംശവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഈണം പാട്ടിനു മാധുര്യം നൽകുന്നുയെങ്കിൽ മററു ചിലപ്പോൾ പാട്ടിലെ പാദാവലി ഗീതത്തിൻെറ ഭാവപുഷ്ടി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. കവിത തന്നെ ഗാനലയാത്മകമാണെന്ന തത്വം പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടു ല്ലോ?

പണ്ഡിതന്മാരായ ഗീതാകാരന്മാർ അഥവാ സാഹിത്യ നിപുണരായ വാഗ്ഗേയകാരന്മനാർ ഗാനങ്ങൾ രചിക്കുന്നതു് ഉദാത്തഭാവങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ ആണല്ലോ? അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഗാനം വെറും മാദ്ധ്യമം മാത്രമെ ആകുന്നുള്ളു. അതുകൊ ്ട് അത്തരം ഗീതങ്ങളുടെ സാഹിത്യമൂല്യം വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു. ഭക്തിഗായക കവികൾ ഭക്തിനിർഭരവും, ഭാവപൂർണ്ണവും ആയ ഗീതങ്ങൾ രചിക്കുമ്പോൾ ഭക്തിഭാവത്തിനു കൂടി പ്രാധാന്യം നൽകപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ അവരുടെ കൃതിളിൽ ഭക്തിയുടെയും , സാഹിത്യത്തിൻെറയും അംശം മിശ്രിതമായിത്തീരുന്നു. സാഹിത്യതത്ത്വപ്രധാനങ്ങളായ ഗീതാത്മകൃതികൾ രചിക്കുന്നവരുടെ പംക്തിയിൽ നിൽക്കുന്ന മഹാപ്രഭാവനായ സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവ് ഭക്തിരസത്തിനും, തദനുഗുണമായ വിചാരഭാവങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊ ാണ് ഗീതങ്ങൾക്കും, മററു കാവ്യകൃതികൾക്കും രുപം കൊടുത്തു കാണുന്നത്. ഭക്തകവികളുടെ പാരമ്പര്യ ത്തിൽക്കൂടി നോക്കിയാൽ കുലശേഖരഴ്വാരുടെ ഭക്തപംക്തിയിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനും നമുക്ക് സ്ഥാനം നൽകാം. ''മുകുന്ദമാലാ'' കർത്താവും, ശ്രീരംഗനാഥൻെറ ഉത്തമഭക്തനും ആയ കുലശേഖരൻ ഭരണാധികാരിയും, ഭക്താവതംസനും ആയിരുന്നതുപോലെ ഇദ്ദേഹം തിരുവിതാം കൂറിലെ ഭരണാധികാരിയും, പത്മനാഭദാസനും, വാഗ്ഗേയകാരനും കൂടി ആയിരുന്നു. ഒരു അപൂർവ്വ സംഭവമാണിത്. പണ്ഡിതൻമാർ അദ്ദേഹത്തെ ആദരാതിരേകത്താൽ ഭോജരാജാവിനോടുപമിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണവും മറെറാന്നല്ല.

ഇതര ഭാഷകളിൽ തിരുമനസ്സകൊ ്ട് രചിച്ചിട്ടുള്ള ഗീതങ്ങളെപ്പററി മററു പ്രബന്ധങ്ങൾ ഉ ല്ലോ. അവിടത്തെ ഹിന്ദിഗീതങ്ങളുടെ സാഹിത്യപൊഷ്കല്യത്തെപ്പററി അലപം ചിന്തിക്കുകയാണ് എൻെറ പ്രബന്ധവിഷയം. മലയാളത്തിലുള്ള ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ സ്വാതിതിരുനാൾ കൃതികളുടെ മുഖവരയായി ഹിന്ദീ സാഹിത്യത്തിലെ ഭക്തികാവ്യത്തെപ്പററി അല്പം സുചിപ്പിക്കേ താവശ്യമാണ്. ഹിന്ദീ സാഹിത്യത്തിൻെറ സുവർണ്ണ ദശയെന്നറിയപ്പെടുന്ന ഭക്തിയുഗത്തിൽ രാമഭക്തനായ തുളസീദാസും, കൃഷ്ണഭക്തവിദ്യാപതിയും ആയിരുന്നു. പാദാവലി പ്രസ്ഥാനമെന്നപേരിൽ ഭക്തികളുടെ പേരിൽ പ്രത്യേക പ്രസ്ഥാനം തന്നെ ഉത്തരഭാരതത്തിലെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടു ്. വിദ്യാപതിയുടെ ഗീതങ്ങളിൽ ചിലവ ശൃംഗാരപ്രധാനങ്ങളും, മററുചിലവ ഭക്തിപ്രധാനവുമത്രെ. ശൈവ ഭക്തിസോത്രങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിച്ചുവന്നിരുന്നു. എങ്ങിലും ഭക്തി സാഹിത്യത്തിൽ സൂർദാസിനു നൽകാറുള്ള ഒരു സ്ഥാനം ഉ ്. മധുരയിലെ ഗിരി ധാരിയുടെ മുന്നിൽ നിന്നുകൊ ് യാതൊരു ഭയാശങ്കയും കൂടാതെ ആനന്ദപരവശയായി നൃത്തം ചെയ്യുന്ന-ഭക്തി പരവശായി ഗീതം പൊഴിക്കുന്ന-രജപുത്ര യുവതിയുടെ ചിത്രം ഇന്നും നമുക്കു കൺമുന്നിൽ കാണാം-അവരുടെ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ട അനേകം കവികളും, കവിയത്രികളും ഹിന്ദീസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ നേടിയിട്ടു ്. നന്ദദാസ്, പരമാനന്ദദാസ്, രസ്ഖാൻ, ഘനാനന്ദ് തുടങ്ങിയവർ ഉദാഹരണമാണ്. ഒരു വ്യാപക പ്രവണതഎന്ന നിലയ്ക്ക് ഭക്തിപരമായ കൃതികളുടെ കാലഘട്ടം ഏതാ ു ര ു ശത വർഷത്തോളം നീ ു നിന്നിരുന്നു. പതിനേഴാം നൂററാ ിൻെറ പകുതി ആയപ്പോഴേക്കും ഭക്തി സാഹീത്യത്തിൻെറ കാലഘട്ടം കഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയാം.

ഭക്തി തികച്ചും വ്യക്തി നിഷ്ഠമായ ഭാവമാണല്ലോ. ഏതു കാലഘട്ടത്തിലും വ്യക്തികൾക്ക് ഭഗവ ദോന്മുകമായ ഭക്തിഭാവം ഉ ായിരിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. ഹിന്ദീസാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ ഭക്തിയുഗം എന്നൊരു കാലഘട്ടം ഉ ായതു തന്നെ അക്കാലത്തെ ഭൂരിപക്ഷ സാഹിത്യ കൃതികളുടേയും സാമാന്യ പ്രവണതയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മാത്രമായിരുന്നു. ആ കാലഘട്ടത്തിനുശേഷം അത്രയും വ്യാപകമായ തോതിൽ ഭക്തി സാഹിത്യം രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നതും ഈ പ്രത്യേകതയ്ക്ക് കാരണമായി കരുതാം. മാനസികമായ രുചിഭേദമനുസ്സരിച്ച് ചില കവികൾ ഭക്തി സാധനയിൽ മുഴുകിയിരുന്നു. ഈ സവിശേഷത ഇന്നു വരെയും തുടർന്നുകൊ ിരിക്കുന്നതായും നമുക്കു കാണാം. ഇരുപതാം നൂററാ ിലും സ്വാമിവിവേകാനന്ദനും, രമണ മഹർഷിയും നമ്മുടെ ആത്മീയ ചൈതന്യം വളർത്തുന്നതിൽ വഹിച്ച പങ്ക് സുവിദിതമത്രേ? ഹിന്ദി സാഹിത്യത്തിൽ ഭക്തിയുഗത്തിനുശേഷം അങ്ങിങ്ങായി ഉ ായ കൃതികളും ഇതു തന്നെ തെളിയിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ ദക്ഷിണ ഭാരതത്തിൻെറ ദക്ഷിണ ഭാഗത്തു ഗാനാഞ്ജലിയാൽ ഭഗവാനെ ഭജിച്ചുവന്ന പുണ്യശ്ലോകനായിരുന്നു ശ്രീ സ്വാതിതിരുനാൾ. ഈ മഹത്വം കൊ ു അദ്ദേഹത്തിന് ഹിന്ദി സാഹിത്യത്തിൽ മഹനീയമായൊരു സ്ഥാനമു ്. ചരിത്രകാരന്മാർ അത് അംഗീകരിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടും ഉ ്.

സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിൻെറ ഹിന്ദുസ്ഥാനി ഗീതങ്ങൾ സ്തോത്ര രൂപത്തിലുള്ളവയാണ്-തുടർച്ചയായ കഥാവിശേഷമോ, എതെങ്കിലും ആദ്ധ്യാത്മിക തത്ത്വത്തിൻെറ വ്യാഖ്യാനമോ അവയിൽ കെ ത്തി എന്നു വരികയില്ല. ഭഗവന്മഹിമ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന ഓരോ സംഭവത്തേയോ, അഥവാ കഥയേയോ അനുസ്മരിച്ചുകൊ ് കവി ഭഗവാനോടു അനുഗ്രഹം യാചിക്കുന്നു. ഭഗവന്നാമം ഭജിക്കുമ്പോൾ അതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗുണവിശേഷണങ്ങളും കവി എടുത്ത് പറയുന്നു ്. ഈ സവിശേഷതയ്ക്കുദാഹരണമായി ഒരു ഗീതാ ശകലം നമുക്ക് നോക്കാം.

ഗീതം ദേവി സ്തുതിയാണ്.

ജയജയ ദേവീ ജയ ജഗ ജ്ജനനീ
ജയജയ സരസ്വതീ മായീ ॥
ജയജയ ഭവാനീ ജയ ശർവ്വാണീ
ജയത്രീഭുവൻ സുഖദായീ ।
തേരോ ഹീമായാ അനന്ത അപാർ
ന്യാരോ ജാകോ നഹീം കോ ഈ പാ ഈ ॥
ഹസ്തകമലമേ ബീണ വിരാജേ
ജാമേം സബൈ സുർ ഗായീ
ദൂസരോ ഹാഫ് വിരാജിത പുസ്തക
വേദശ്രുതി ഉപജായി
തേരോ രൂപഭയോ സഭവിദ്യാ
സുര നര പരണ മനായീ ।
പത്മനാഭ പരപ്രഭുചരണ സരോരുഹ
സേവക കേമന ഭാ ഈ ॥

അനന്ത പ്രമേയമായ ദേവിമായയെ അറിയുന്നവർ ആരുമില്ലെന്നും, തന്തിരുവടിയുടെ ചരണാവിന്ദങ്ങളിൽ സർവ്വവിദ്യകളും, സുരനരന്മാരും സദാ നമസ്കരിച്ചുകൊ ികരിക്കുന്നുവെന്നും ഉള്ള അർത്ഥ വിശേഷം കഴിച്ചാൽ മററുള്ള വരികളെല്ലാം ദേവീസ്തുതി മാത്രമാണ്. അതിൽ ലക്ഷ്മിയേയും, സരസ്വതിയേയും, ദുർഗ്ഗയേയും കവി ഒന്നുപോലെ സ്തുതിക്കുന്നു.

''രാമചന്ദ്ര പ്രഭു' തുമബിന പ്യാരേ കോൻ ഖബർ ലേ മേരീ'' എന്ന ഗീതത്തിൽ ഭക്തിയുടെ മറെറാരു രൂപമായ ആത്മ നിവേദനമാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ഇതിലെ പ്രധാന പംക്തി ''ഔരനകും കഹൂ ഔരേ ഭഃരാസോ തേരീ '' എന്നതാണല്ലോ. ഭക്തന് ഭഗവാനല്ലാതെ മറെറാരു ആശ്രയമില്ല. മററുള്ളവർക്ക് ഏതെങ്കിലും ആശ്രയമു ങ്കിലായിക്കൊള്ളട്ടെ എന്നാണ് ഈ പംക്തിയുടെ സാരം.

സ്തോത്രാഞ്ജലിക്ക് സ്വാതിതിരുനാൾ മുഖ്യമായും സ്വീകരിച്ച ദേവത സ്വന്തം പ്രഭുവായ ശ്രീ പത്മനാഭൻ തന്നെ. പക്ഷെ കാശിയിലെ ശ്രീ പരമേശ്വരനേയും , ശ്രീരാമചന്ദ്രനേയും, ദേവിയേയും അദ്ദേഹം സ്തുതിക്കുന്നു. ശംഭുവിൻെറ ഭജനത്തിൽ ദയാലുവായ വിശ്വേശരൻെറ രൂപവിശേഷം മനോഹരമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത് പ്രസ്താവ്യമാണ്. ചെറിയ ചെറിയ മധുരമായ പദാവലിയും ഈ ഗീതങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യമത്രെ.

വിശ്വേശര ദരസന ജബ കീഹ്നോ ബഹു പ്രേമ സഹിത

കാട്ടേ കരുണാ നിധാന ജനന-മരണ ഫാംസി :-

വിശ്വേശര

ഭസ്മ അംഗ ഭുജത്രി ശൂല ഉരമേം ലസേ നാഗമാല

ഗിരിജാ അർദ്ധംഗ ധരേ ത്രിഭുവന ജിന ദാസീ

ഗീതാ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏററവും പ്രമുഖമായ വിഷയം രാസലീലയും ഗോപീകൃഷ്ണ പ്രണയവുമാണ്. ശ്രീ കൃഷ്ണനത്രെ ഈ ഗീതങ്ങളിലെ വർണ്ണ പുരുഷൻ. മുരളിമനോഹരൻ, കാളീയദമനൻ, രാസവിലോലൻ, ഗോപീവല്ലഭൻ എന്നിങ്ങനെ പല വേഷ ഭാവങ്ങളിലുള്ള ശ്രീ കൃഷ്ണനാണ് വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

(1) ബംസീ വാലേന മന മോഹാ

(2) മഹീപാലാ പ്യാരേ തേരോ ബാംസുരീകിധു

നമേരോ

മനഹര ലീനോ ദുഖ ദീനോ നന്ദനന്ദന

(3) സാംവരോ തേരീ മുരളീ ധുനസേ ബാവരീ ഭ ഈ

സബേ ബ്ര ജ നാരീഃ

ഈ മൂന്നു ഗീതങ്ങളും മററു പല ഗീതങ്ങളും ഒന്നു പോലെ മധുരമായ വേണുഗാനം പൊഴിക്കുന്ന ഗോപാലൻെറ വർണ്ണന നിർവഹിക്കുന്നു.

കാവ്യദൃഷ്ട്യാ അന്തം കൂടി ചർച്ച ചെയ്യാൻ പററിയ ഗീതങ്ങൾ രാധയുടെ വിരഹം വർണ്ണിക്കുന്നവയാണ്. പ്രണയവാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ട് പ്രതീക്ഷിച്ച സമയത്ത് പ്രിയതമൻ വന്നു ചേരായ്കയാൽ ഖിന്നയായ രാധയുടെ അഥവാ ഗോപിയുടെ നിവേദനമാണ് ഈ ഗീതങ്ങളുടെ വിഷയം. ഇവയിൽ രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും മാധുര്യം അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണമായി–

''സുനോ സഖീ മേരീ മനകീ ദരദരീ'' എന്ന ബിഹിരാഗത്തിലുള്ള കൃതി തന്നെ നായിക തൻെറ വിരഹവേദനയെ ജലത്തിൽ നിന്നും പുറത്തെടുത്തിട്ട മത്സ്യത്തിൻെറ പിടച്ചിലിനോട് ഉപമിക്കുന്നു. അഹോരാത്രം ശീതള സുഗന്ധ വസ്തുക്കൾ ലേപനം ചൊയ്തിട്ടും താപം ശമിക്കാത്ത നായിക നിത്രാവിഹീനയായി കൂടക്കൂടെ പ്രിയതമനെ സംബോധന ചെയ്ത് വിളിക്കുകയാണ്.

''ജൈസേ ജല ബിന തരസത പഞ്ചീ

തരസ രഹീ മേരേ പിയബിന ഛാതീ

സോവത നാഹിം ലഗേ ഗോരിനിദ്രാ

ബീച ബീച പിയാ കു ബുലാതീ''

മററൊരു ഗോപികയെ സമീപിച്ച ശേഷം സ്വന്തം ഗോപിയുടെ സമീപത്ത് എത്തുന്ന കൃഷ്ണൻെറ ധൃഷ്ടതയെ അക്ഷേപിക്കുന്നതാണ് മററു ര ു ഗീതങ്ങൾ.'' ആയേ ഗിരിധര ദ്വാരാ മേരേ ഗോരീ'' എന്ന ഭൈരവി രാഗ കൃതി ഇതിന്നുദാഹരണമാണ്. ഇതിൽ കവിയുടെ നർമ്മ ബോധം സ്പഷ്ടമായിക്കാണാം.

''അനാ അദര ലലാട മഹാവർ

നയന ഉനൂന്ദേ ചല ആയേ

രയന സമയ പ്രഭു ഛലബല കരികേ

കോ ന നിയാകൂ ബിര മായേ?''

അധരത്തൽ അഞ്ജനവും, നെററിയിൽ ചെമ്മഞ്ചിച്ചാറും അണിഞ്ഞ് നിദ്രാലുവായി വന്ന കൃഷ്ണൻ എതു സ്ത്രീയെയാണ് വഞ്ചിച്ച് രസിച്ചത് എന്നാണ് വിരഹിതയായ ഗോപിയുടെ ചോദ്യം.

ശ്യാമ സുന്ദരൻെറ പക്കൽ താനറിയാതെ ഹൃദയം സമർപ്പിച്ചതിൻെറ ഫലമായി ഉത്കണ്ഠാ ഭരിതരായി കഴിയുന്ന ഗോപികമാർ ഉദ്ധവനോടു കൃഷ്ണനെ പററി പരാതി പറയുന്ന ഗീതങ്ങളും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉ ്. ഈ സന്ദർഭ വിശേഷത്തെ വിഷയമാക്കി അത്യന്തം ഹൃദയകാരിയായ പദങ്ങൾ ഹിന്ദിയിൽ എഴുതിയത് സൂർ ദാസാണ്. സ്വാതിതിരുനാളിൻെറ കൃഷ്ണസംബന്ധിയായ ഗീതങ്ങളെ സൂർദാസിൻെറ ഗീതങ്ങളുടെ പദ്ധതിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതായി കണക്കാക്കാം. ''ഊധോ സുനിയേ മേരി സന്ദേശ്'' എന്ന ഭ്രമരഗീതസന്ദർഭം സ്വാതിതിരുനാൾ ഗീതത്തിൽ കാണുന്നതും സൂർദാസൻെറ ഭ്രമരഗീതം എന്ന സന്ദർഭത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ സ്വാതിതിരുനാൾ കൃതികൾ പ്രധാനമായും സ്തോത്രപരമാണ്. അവിടുന്ന് തൻെറ പാണ്ഡിത്യവും മററും സംസ്കൃതത്തിലെ ''ഭക്തി തമഞ്ജരി'' തുടങ്ങിയ കൃതികളിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടു ്. ഈ ഹിന്ദി കൃതികൾ സരളവും, സ്തോത്രപരവും ആയതിനാൽ സംസ്കൃത കൃതി കളോളം ഗംഭീരമല്ല.

തിരുമനസ്സിലെ പ്രസ്തുത ഹിന്ദി കൃതികൾ പൂർണ്ണമായും ഗാനാത്മകമാണല്ലോ. സാഹിത്യ തത്വവും, അതുപോലെ താളഗീതതത്വവും സമഞ്ജസമായി യോജിച്ചിരിക്കുന്നത് അവയുടെ വൈശിഷ്ട്യമത്രെ. ഇവയിൽ ചിലതെല്ലാം പാടുന്നതിനു മാത്രവും, ചിലത് ഗാനത്തോടൊപ്പം നൃത്തത്തിനു കൂടി ഉദ്ദേശി ച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊ ് അവ നൃത്തത്തിനുള്ള ശൊൽക്കട്ടുകൾ കൂടി ചേർത്ത് രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം-

(1) ആജൂ ആയേ ശ്യാമ മോഹൻ
രാസ മണ്ഡല ഖേലനേ ॥

ബാംസുരി കീ ധുൻ മേലാഗേ താന തനനന തോം തനോം ।
ബാജേ താല മൃദംഗീ കി ധുന ധ്രകട തകിട തക ധ്രകടതോം.

(2) ''ശംകര ശ്രീഗിരിനാഥ പ്രഭു കേ
നൃത്ത വിരാജത ചിതരത്രസഭാമെ
ഭസ്മത്രി നേത്ര ഗലേമുണ്ഡമാലാ
ഭൂതൻ കേ സംഗ നാചത ഭൃംഗീ
ഖനന തനന നന ഘും ഘുരു ബാജേ
ദേവ-മുനി സബ ഗഗന വിരാജേ-''

ഇവയിൽ തില്ലാന സമ്പ്രദായത്തിൽ സാഹിത്യപദങ്ങളും, ശൊൽക്കട്ടുകളും കലർന്നിരിക്കുന്നു. അതുകൊ ് ഒരു പ്രത്യേക ലയവും മാധുര്യവും കൈ വന്നിട്ടു ്.

സ്വാതി തിരുനാൾ ഗീതങ്ങളുടെ മറെറാരു സവിശേഷത അവയിലെ ഭാഷയത്രെ. ഹിന്ദിയുടെ ഒരു പ്രാചീന രൂപമായ വ്രജഭാഷ തന്നെയാണ് ഇവയുടെ ഭാഷ. പക്ഷെ ഉത്തരേന്ത്യയിലെ ഭക്തിഗാഥകളിൽ കാണുന്ന ഭാഷയിൽ ദർകഖിനീ എന്ന ദക്ഷിണ ഭാഷയിലെ പദശൈലികളോടു കലർന്ന ഒരുതരം മിശ്ര ഭാഷയാണ് സ്വാതിതിരുന്നാൾ കൃതികളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഹൈദരാബാദ് കേന്ദ്രമായി ദക്ഷിണ ഭാരതത്തിൽ പ്രചരിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള ഹിന്ദി രൂപമാണ് ദർകഖിനി. ഇതിൽ പേർഷ്യൻ അറബി തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിലെ പദാവലിയും പ്രത്യേക ശൈലിയും ചേർന്ന് ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവം ഇതിനു നൽകിയിട്ടു ്. ദക്ഷിണ ഭാരതത്തിലെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും പ്രചരിച്ചുവന്ന ഭാഷാ ശൈലി ഇതു മാത്രമായിരുന്നു. ആർക്കാട്ടിലും മൈസൂരിലും മദ്രാസ് കേരളം തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങളിലെ മുസ്ലീം കുടുംബങ്ങളിലും മററും ഈ ഭാഷാ ശൈലിയാണ് പ്രചരിച്ചിരുന്നത്. സംഭാഷണത്തിൽ ഇപ്പോഴും ഈ ശൈലി തുടർന്നുവരുന്നതു കാണാം.

തിരുമനസ്സിലേയ്ക്ക് ഹിന്ദിയിലും, ഹിന്ദി സംഗീതത്തിലും അവഗാഹം നേടാൻ കഴിഞ്ഞത് മേൽപറഞ്ഞ ഭാഷയിലോ, ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീത പദ്ധതിയിലോ പ്രാവീണ്യം നേടിയിട്ടുള്ള വ്യക്തികളുടെ സമ്പർക്കം കൊ ായിരുനു. തിരുവിതാംകൂർ കൊട്ടാരത്തിൽ ഹിന്ദുസ്ഥാനി അദ്ധ്യാപകരെ നിയമിക്കുന്ന ഒരു പതിവു ായിരുന്നതിനാൽ അങ്ങനെ നിയമിതനായ ഒരു അദ്ധ്യാപകനിൽ നിന്നായിരിക്കണം സാമാന്യ പരിചയം നേടിയത്. ഹിന്ദുസ്താനി ഗീതപദ്ധതിയിലും, ഗീത രചനയിലും പരിചയം നേടിയത് അനന്തഗോസ്വാമിയെന്നും മേരുസ്വാമിയെന്നും അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഗായകാചാര്യനിൽ നിന്നായിരുന്നു. പലപ്പോഴും പല പ്രശസ്ത ഗായകരും തിരുമനസ്സിനെ മുഖം കാണിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നതും ദർകഖിനി ശൈലിയിൽ സംസാരിച്ചിരുന്ന ആളുകളുമായിട്ടാണല്ലോ. തിരുമനസ്സിലെ സാഹിത്യ ഭാഷയ്ക്ക് ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ.

1. ''ജാവോ തും മത് പരദേശ ബാലമ് മേരേ ജൂ പ്യാരേ!''
2. ''ഗാഫിൻ ഭഈ ലോ രേപിയാ മൈം കൈസേ ജാവൂം.
3. ''ഇൻബാനനമോ മാനന കീ ജോ മൈം തോ മോഹീ -
   മേരേ ബാലമുവേ''
4. ഔരൻ കഹൂ ഔര് ഭരോസാ, ഹമേം ഭരോസാ തേരി''

ഇവയിൽ ബാലം, രസിയം, ഗാഫിൻ, മിയാം തുടങ്ങിയ പദങ്ങളും ആ പ്രത്യേക ശൈലിയും ഭാഷാപരമായ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു.

സ്വാതിതിരുനാൾ ഗാനങ്ങളുടെ സാഹിത്യാംശത്തെപ്പോലെ സംഗീതാംശവും പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ്. ഗീതങ്ങളുടെ പല രൂപഭേദങ്ങളും, അദ്ദേഹം വിജയപൂർവ്വം പരീക്ഷിച്ചിട്ടു ്. അവയെപ്പററി ആധികാരികമായി വിവേചനം ചെയ്യുവാൻ സംഗീത ശാസ്ത്ര പാരംഗതർക്കേ കഴിയൂ.

ഉപസംഹാരമായി ര ു മൂന്നു വാക്കുകൾ കൂടി പറയാനു ്. ഏതാ ് ര ് ശതവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് കേരളക്കരയിലും കൂടി ഭക്തിനിർഭരങ്ങളായ ഹിന്ദി ഗീതങ്ങൾ മുഴങ്ങി കേട്ടിരുന്നു. അവയുടെ രചയിതാവ് കേരളത്തിലെ ഒരു രാജാവും ആ.യിരുന്നു. അങ്ങനെ ഹിന്ദി സമ്പൂർണ്ണ ഭാരതത്തിൻെറ ഭാഷയായി വികസിക്കുന്നതിൽ കേരളത്തിലെ ഈ ഭാഗവതോത്തമൻ താനറിയാതെ തന്നെ സഹായിച്ചിരുന്നുവെന്നു പോലും പറയാം. അവിടുത്തെ മനോഹരങ്ങളായ ഹിന്ദി ഗീതങ്ങളും അതുപോലെ സൂർദാസ്, തുളസീ ദാസ്, മുതലായ വാഗ്ഗേയകാരന്മാരുടെ മധുരകൃതികളും ശാസ്ത്രീയ രീതിയിൽ പഠിപ്പിക്കുവാനും ആലാപനം ചെയ്യുവാനുമുള്ള ശിക്ഷണം ഈ മഹാകലാലയത്തിൽ ഉ ാകുമാറാകട്ടെ! കേരളം ഹിന്ദുസ്താനി സംഗീതത്തിൻേറയും, മനോഹര രംഗസ്ഥലമായി പരിണമിക്കട്ടെ എന്നുമുള്ള ആശംസയോടെ നിറുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.